

Arrest

nr. 297 217 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HENNICO *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 juni 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 15 mei 2023, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Zijn advocaat was gedurende het gehele persoonlijk onderhoud (hierna 'PO') aanwezig.

1.3. Op 13 juni 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C. Q. C. E., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en 48 jaar oud te zijn. U bent geboren in Bogota maar woonde het grootste deel van uw leven in het Colombiaanse departement Valle del Cauca. In Colombia behaalde u een technisch diploma in veiligheidsdiensten en een technisch diploma in verkeersveiligheid. In Colombia begon u te werken als soldaat voor het leger maar daarna ging u, na het voltooien van een politieopleiding, aan de slag bij de politie. In december 2018 ging u met pensioen. Van september 2019 tot maart 2021 woonde u in de Verenigde Staten van Amerika (VS) waar u werkte als fietskoerier. Op 12 maart 2021 keerde u terug naar Colombia. U heeft één zoon met uw ex-partner. Op heden bent u ongehuwd.

Nadat u van de VS teruggekeerd was naar Colombia vonden er vanaf 28 april 2021 protesten plaats in Cali. U wist toen dat Gustavo Petro, de huidige president van Colombia, aan de macht ging komen waardoor u, als persoon met een rechtse ideologie, een militair doelwit bent voor de aanhangers van Gustavo Petro. Omwille hiervan besloot u om binnenshuis te blijven en uw vertrek uit Colombia te regelen.

Los daarvan vreest u ook gedood te worden omwille de arrestaties en inbeslagnames die u hebt uitgevoerd tijdens de uitoefening van uw job voor de politie.

U verliet Colombia op 20 maart 2022 en reisde naar Madrid waar u twee maanden en twaalf dagen verbleef. U besloot uiteindelijk om door te reizen naar België omdat het u niet lukte om een afspraak te krijgen bij de Spaanse asielinstanties. Op 9 juli 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door personen met een linkse ideologie, de aanhangers van de politieke partij van Gustavo Petro. Daarnaast vreest u ook problemen te krijgen vanwege het werk dat u als politieagent uitgeoefend hebt.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw originele paspoort, uw originele diploma's, verschillende documenten ter staving van uw loopbaan (kopieën), uittreksels om aan te tonen dat u een blanco strafblad heeft, uw originele ID-kaart, een registratiekaart uitgereikt door het Colombiaanse consulaat in New York en een USB-stick met verschillende video- en audiofragmenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door personen met een linkse ideologie, zijnde aanhangers van de huidige Colombiaanse president Gustavo Petro. Daarnaast vreest u ook problemen te krijgen omdat u een vroeger lid was van de Colombiaanse politie (CGVS, p. 12). Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze vrees op geen enkele manier in concreto aannemelijk hebt weten maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw vrees in wezen louter hypothetisch is, en daarbij slechts gestoeld is op vage speculaties. In deze dient om te beginnen te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar hetgeen mogelijks kan gebeuren omwille van het werk dat u deed in het verleden en hetgeen u op heden vreest vanwege de huidige politieke situatie in Colombia zal dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

U geeft immers duidelijk te verstaan tijdens het persoonlijk onderhoud en tijdens jouw verklaringen bij de DVZ dat u nooit zwaarwichtige problemen gekend hebt. Zo bent u nooit aangevallen geweest en ook nooit bedreigd geweest nadat u met pensioen ging eind 2018. Het enige wat u hebt gehad waren erg veel discussies omwille van de rechtste ideologie die u aanhangt (CGVS, p. 7, 12; Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Hiermee toont u echter niet aan dat uw leven of fysieke integriteit in gevaar is.

Bovendien blijkt nog eens uit uw verklaringen dat u nog meerdere jaren in Colombia hebt gewoond nadat uw job bij de politie erop zat en u met pensioen kon gaan (CGVS, p. 7-8). Dit zet nogmaals in de verf dat uw persoonlijke vrees ongegrond is. Er kan immers verwacht worden dat u wel nog ernstige problemen of bedreigingen gekend zou hebben indien uw vrees gegrond is, in casu quod non.

Wat de vaststelling betreft dat u vroeger een lid was van de Colombiaanse politie, iets wat niet betwist wordt door het CGVS, dient opgemerkt te worden dat nergens uit beschikbare informatie blijkt dat u omwille hiervan een bepaald risico zou lopen bij terugkeer (zie infra de link naar de COI-Focus betreffende de veiligheidssituatie in Colombia). Uzelf legt dergelijke informatie evenmin neer. U legt wel een USB-stick voor met video's en audioberichten maar hiermee toont u niet aan dat er sprake is van een algemene vervolging tegen voormalige leden van de Colombiaanse politie. Verder wordt uw naam ook niet vermeld in de audioberichten of de videobeelden (Administratief dossier – Groene map, stuk 8; CGVS, p. 4). Dat u tijdens de uitoefening van uw job enkele keren bedreigd geweest bent door criminelen die u naar de gevangenis bracht is niet erg onlogisch gelet op de aard van deze functie (CGVS, p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit slechts loze bedreigingen waren zonder verder gevolg. Indien u werkelijk omwille van deze bedreigingen een vrees koestert dan kan verwacht worden dat u de bescherming inroept van uw eigen autoriteiten, temeer u zelfs ook deel uitmaakte van deze instellingen.

U dient erop gewezen te worden dat, gelet op al het voorgaande, u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat u een vrees zou moeten koesteren jegens de huidige machtshebbers in Colombia of personen met een linkse ideologie. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw diploma's, certificaten van uw werk en de neergelegde foto's bevestigen het gegeven dat u actief was bij de politie in Colombia, iets wat ook niet betwist wordt door het CGVS. Een uittreksel uit het strafregister, uw ID-kaart en een kaart van het consulaat in de VS staan los van de door u ingeroepen vrees.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen,

zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: 'de Vreemdelingenwet'); van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoeker citeert de door geschonden geachte wetsbepalingen en rechtspraak van de Raad van State inzake de zorgvuldigheidsplicht en wijst er op dat hij vreest in geval van terugkeer naar Colombia vermoord te worden door personen met een linkse ideologie, de aanhangers van de politiek partij van Gustavo Petro, vanwege zijn profiel als voormalig politieagent. Verzoeker herinnert eraan dat zijn persoonsgegevens, zijn voormalige werk als beroepssoldaat en politieagent en het feit dat hij enkele jaren in de VS heeft gewoond, niet betwist worden. Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene context en betoogt dat de commissaris-generaal geen informatie heeft verstrekt over de algemene context in Colombia met betrekking tot de vervolging van voormalige leden van de politie, terwijl uit verschillende bronnen blijkt dat veel voormalige politieagenten en generaals zijn vervolgd sinds Petro aan de macht is gekomen (<https://www.courrierinternational.com/article/guerre-huit-policiers-meurent-dans-une-embuscade-en-colombie> en <https://www.courrierinternational.com/article/securite-en-colombie-le-nouveau-Rouvernement-purge-la-police-et-l-armee>).

Hij stelt dat er sprake is van een systematisch bloedbad onder agenten en dat verschillende persartikelen melding maken van moorden op generaals of politieagenten, vermoord als zelfmoord en dat vele politieagenten worden vervolgd door criminele groepen (<https://www.msn.com/es-co/noticias/nacional/la-police-est-a-amenazada-por-los-criminales-baio-el-plan-pistola-los-est-an-masacrando-hasta-en-su-casa-y-en-d%C3%ADas-de-descanso/ar-AAZSNr7>; <https://elpais.com/america-colombia/2023-06-11/el-suicidio-de-uno-de-los-iefes-de-la-sefiuridad-depalacio-devela-la-tension.html>). Hij stelt dat deze algemene informatie relevant is voor het onderzoek van de vrees van verzoeker die vele jaren als beroepsmilitair en politieagent heeft gewerkt onder rechtse regeringen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn actuele vrees voor vervolging. Verzoeker is het niet eens met de stelling van de commissaris-generaal dat zijn vrees louter hypothetisch is en dat hij nooit bijzondere problemen heeft gekend in Colombia. Hij stelt dat hij in zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat hij tijdens de demonstraties in 2021 in Cali rechtstreeks werd bedreigd vanwege zijn status als voormalig politieagent en citeert zijn verklaringen (PO, p. 11). Hij stelt dat hij niet goed begrepen werd en dat hij verklaarde dat hij nooit juridische problemen heeft gehad maar dat hij door de demonstranten werd bedreigd omdat hij niet met hen aan demonstraties wilde deelnemen en als politieagent heeft gewerkt. Door deze bedreigingen en gebrek aan veiligheid moest hij een aantal maanden binnenblijven en deze vrees wordt nog versterkt doordat verschillende collega's naar het buitenland zijn gevlucht of vermoord (notities PO, p. 12 en 11). Hij stelt ook bedreigingen te hebben ontvangen in zijn hoedanigheid als politieagent, waardoor zijn vrees bij terugkeer wordt versterkt (notities PO, p. 12) en herinnert eraan dat hij een aantal video's en audiofragmenten heeft ingediend met bedreigingen gericht tegen de ordestrijdkrachten, zowel actieve als gepensioneerde.

Wat zijn vertrek uit Colombia betreft herinnert verzoeker eraan dat zijn vrees verband houdt met de recente regimewisseling in Colombia en de vervolging van politieambtenaren die banden hadden met vorige rechtse regeringen en dat zodra hij bedreigingen begon te ontvangen, hij thuis bleef en stappen zette om het land te ontvluchten (notities PO, p. 13). Dit gedrag stemt overeen met het gedrag van een persoon die vervolging vreest, zo meent verzoeker.

Wat het gebrek aan bescherming door de autoriteiten betreft betwist verzoeker de stelling dat hij bescherming kan krijgen van de Colombiaanse autoriteiten. Hij stelt dat hij als rechtse ex-politieman en gezien de corruptie die in Colombia aanwezig is, geen bescherming zal kunnen krijgen van de Colombiaanse autoriteiten. Verzoeker betoogt dat het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten wordt benadrukt door objectieve bronnen en citeert uit https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_colombia_country_focus_20221214.pdf, p. 127 en 129.

Verzoeker stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat hij wegens de corruptie in Colombia en zijn bijzondere profiel als voormalig lid van de politie, geen bescherming van de Colombiaanse autoriteiten zal kunnen krijgen. Hij meent dat hij als vluchteling moet erkend worden.

In ondergeschikte orde gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2,

b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in het kader van zijn vluchtrelaas (zie *supra*) en citeert het rapport van OSAR van 2021 over de veiligheidssituatie in Colombia (https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Amerika/Kolumbien/211202_KOMFARC_dissidents.pdf). Hij argumenteert verder dat deze situatie van geweld in 2022 nog steeds aanwezig was in Colombia en citeert ter staving hiervan uit https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_colombia_country_focus_20221214.pdf, pg. 40 en https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf.

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is op dit punt aangezien zij geen analyse bevat van de situatie in de regio van herkomst van verzoeker en dat gelet op het voorgaande hij gevaar loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld wegens de onveiligheid en de talrijke gewelddaden die nog worden versterkt door zijn profiel als voormalig politieagent.

Verzoeker vraagt in hoofddorde te worden erkend als vluchteling, of hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen zodat de commissaris-generaal de situatie van voormalige leden van de politie kan onderzoeken.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document over de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer zijn originele Colombiaanse paspoort en identiteitskaart neer en een registratiekaart van het Consulaat van Colombia in New York, Verenigde Staten van Amerika (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 6, 7). De Raad stelt vast dat de identiteit en Colombiaanse nationaliteit niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren is in Bogota, maar in Cali in het departement Valle de Cauca is opgegroeid (notities PO, p. 6).

Verzoeker legt ook zijn originele diploma's neer en een aantal kopieën van documenten en foto's met betrekking tot zijn loopbaan als politieman in Colombia (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 4). Hieruit en uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op zijn achttiende zijn legerdienst heeft gedaan en daarna nog een jaar als beroepssoldaat heeft gediend en daarna een opleiding heeft gevolgd in de politieschool in Tulua in Valle de Cauca in 1999. Daarna was verzoeker actief als politieman zowel in Norte de Santander als in Valle de Cauca tot hij met pensioen ging in december 2018. Verzoeker woonde daarna in Cali en vertrok op 22 september 2019 naar New York waar hij anderhalf jaar als fietskoerier werkte tot 12 maart 2021. Verzoeker keerde toen terug naar Cali waar hij verbleef tot 20 maart 2022. Op die datum verliet hij Colombia met het vliegtuig en met zijn paspoort. Hij ging eerst naar Spanje waar hij tevergeefs probeerde een verzoek om internationale bescherming in dienen en diende in België op 9 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers loopbaan als politieman in Colombia en zijn verblijf en activiteiten in New York gedurende anderhalf jaar worden niet betwist door verwerende partij.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees om in geval van terugkeer naar Colombia gedood te worden door de aanhangers van de huidige linkse president Petro omwille van verzoekers rechtse ideologie. Hij vreest ook represailles omwille van de arrestaties en inbeslagnames die hij als politieagent in Colombia heeft uitgevoerd.

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging louter omwille van zijn rechts

politieke gedachtegoed aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Colombia en evenmin omwille van zijn vroegere activiteiten als politieagent in Colombia.

Vooreerst blijkt uit de meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier - met name de COI Focus, "*Colombia. Veiligheidssituatie*", 27 september 2022, bijgebracht door de commissaris-generaal en het recentere rapport EUAA, "*Colombia: Country Focus*", December 2022, enkel door verzoeker geciteerd in zijn verzoekschrift, het volgende over de evolutie van het gewapend conflict in Colombia in de voorbije decennia en de politieke machtsverhoudingen in het land.

Na een gewapend conflict in Colombia dat meer dan 50 jaar had geduurd werd op 12 november 2016 een vredesakkoord gesloten tussen de regering en de FARC-EP. Ongeveer 13.000 FARC-EP strijders werden gedemobiliseerd en voormalige strijders richtten een politieke partij op. Het vredesakkoord was een mijlpaal voor het land. De Waarheidscommissie (CEV) bracht een rapport uit over de periode tussen 1985 en 2018. Gedurende deze periode werden 450.000 dodelijke slachtoffers geregistreerd als gevolg van het bredere gewapend conflict in Colombia (niet enkel het gewapend conflict met FARC-EP), waarvan 80 % burgers. Paramilitaire groeperingen (45 %), guerrilla-groepen (27 %) en de staat (12 %) zijn hiervoor verantwoordelijk. Ongeveer 30.000 kinderen en jongeren werden gerekruteerd door gewapende groeperingen. Sinds de ondertekening van het vredesakkoord werden meer dan 9,3 miljoen Colombianen erkend door de regering als slachtoffers van het gewapend conflict (EU AA, p. 22-23). De oprichting van de Special Jurisdiction of Peace (JEP) is een direct gevolg van het vredesakkoord en is belast met het onderzoek naar misdaden die direct of indirect verband houden met het gewapend conflict. De JEP heeft ernstige mensenrechtenschendingen door de FARC-EP en het leger voor 2016 vervolgd en de regering opgedragen beschermingsmaatregelen te nemen met inbegrip voor voormalige FARC-EP strijders en heeft meer dan 328.000 slachtoffers geaccrediteerd (EU AA, p. 34). De regering van president Santos (2010-2018) startte vredesonderhandelingen met de ELN in februari 2017 maar president Duque eiste dat de ELN zou stoppen met ontvoeringen vooraleer de vredesbesprekingen verder te zetten. Na een bomaanslag in Bogota in januari 2019 schortte president Duque de vredesonderhandelingen en reactiveerde de aanhoudingsbevelen tegen de ELN leiders (COI Focus, p. 20). In augustus 2023 werd een wapenstilstand van 6 maanden van kracht tussen de regering en de ELN. Ondanks het vredesakkoord met de FARC-EP en de wapenstilstand met het ELN blijft het geweld in Colombia wijdverspreid. Het International Committee of the Red Cross (ICRC) identificeerde in 2022 6 niet-internationale gewapende conflicten in Colombia. Het geweld vindt plaats in het kader van disputen tussen illegale gewapende groepen in gebieden die vroeger onder controle stonden van de FARC-EP. Volgens OHCHR breidden illegale gewapende en criminele groeperingen hun aanwezigheid uit in verschillende regio's in Colombia en heeft het verhoogde niveau van geweld in rurale gebieden een enorme impact op de bevolking, in het bijzonder vrouwen en kinderen, de inheemse bevolking, Afro-Colombiaanse bevolkingsgroepen, gemeenschapsleiders en mensenrechtenverdedigers (EUAA, p. 40-45). Er is een stijging genoteerd van het aantal bloedbaden waarbij de meest getroffen departementen Antioquia, Cauca, Narino en Valle de Cauca zijn en een stijging van het aantal gevallen van 'confinement' (beperking van de bewegingsvrijheid van de burgerbevolking).

Heden zijn tientallen gewapende en criminele groeperingen actief in verschillende regio's in Colombia. Een deel van deze groeperingen zijn ontstaan uit rechtse paramilitaire groeperingen die hadden deelgenomen aan het mislukte demobilisatie programma in 2003-2006. Vandaag wordt de groepering Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC maar ook bekend onder de naam Clan del Golfo) beschouwd als de grootste narco-paramilitaire groepering met een geschat aantal leden tussen 1700 en 3.260 (EU AA, p. 52-53). Deze groepering werkt samen met lokale kleinere groeperingen en is actief in transnationale drugtrafiek en afpersing en heeft banden met Mexicaanse en Europese drugkartels. De leider van deze groepering werd gevangen genomen in 2021 en de regering besliste in mei 2022 om hem uit te leveren aan de Verenigde Staten. De groepering hield daarop een gewapende staking gedurende vijf dagen wat gepaard ging met moordaanslagen, shutdowns en aanvallen op politiekantoren en resulteerde in 24 doden. Deze groepering was volgens Indepaz aanwezig in 27 departementen in Colombia in 2021-2022 (EUAA, p. 52). De ELN is de laatste overblijvende linkse guerrilla groepering die tussen de 2.400 en 4.000 strijders en militienetwerken heeft. ELN is actief in illegale mijnen, smokkel van vee en benzine en drugtrafiek en maakt zich schuldig aan bedreigingen, ontvoeringen, 'confinement' en gedwongen rekrutering en is betrokken in gewapende confrontaties met andere gewapende groeperingen omwille van territoriale controle in onder meer de departementen Antioquia, Arauca, Bolivar, Cauca en Valle de Cauca. Zij ontwikkelden in 2021-2022 een groeiend aantal militaire offensieven en gingen in februari 2022 over tot een gewapende staking van drie dagen. Het ELN (EUAA, p. 59-60).

Hoewel het vredesproces in 2016 tot de demobilisatie leidde van 13.000 FARC-EP strijders, ontstonden na het vredesakkoord uit de FARC-EP, dat bestond uit militante communisten en verdedigingsgroepen van boeren, ook illegale gewapende groeperingen uit deze beweging. In 2021 werden 32 post- FARC-EP

fronten geïdentificeerd met een totaal van ongeveer 5.000 strijders in 2021-2022, gegroepeerd in drie grote configuraties (structuren) (CGVS, COI Focus, p. 18). Deze groeperingen waren in 2021 aanwezig in 123 gemeenten in 22 departementen. In 2022 zijn de verschillende fronten steeds meer gedifferentieerd op lokaal niveau, waarbij nationale richtlijnen en interne controle- en verantwoordingsmechanismen ontbreken. Deze groeperingen maken zich schuldig aan moorden op mensenrechtenverdedigers, verdwijningen en confinement en zijn actief in de productie en transport van cocaïne.

Andere kleinere gewapende groeperingen zijn onder andere Los Caparrapos (150 strijders), Los Pelusos (EPL, 250 strijders), Los Pachencas (200 strijders), en Los Rastrojos (60 strijders) (CGVS, COI Focus, p. 25).

In augustus kwam de linkse president Petro aan de macht. Onder het concept van “*Total Peace*” heeft de President de verdere uitvoering van het 2016 vredesakkoord aangekondigd, heeft hij de vredesbesprekingen met de ELN opnieuw opgestart en wil hij ook de dialoog aangaan met criminele groeperingen. Kort na zijn aantreden stelde Petro een multilaterale wapenstilstand voor met alle illegale gewapende groeperingen die ermee instemmen om te onderhandelen over hun ontwapening/demobilisatie (EU AA, p. 35-36). Onder meer AGC, ELN en sommige FARC dissidente groeperingen hebben aangegeven hierin geïnteresseerd te zijn en akkoord te gaan met een wapenstilstand. Dit heeft evenwel tot nu toe niet geleid tot een daling van het geweld en er werden al snel schendingen van de wapenstilstand door ELN, AGC en dissidente FARC groepen gemeld.

De gewapende groeperingen slaagden erin om tijdens de COVID19-pandemie hun macht verder te consolideren en hun grip op hun territoria te versterken. Het aantal gewapende acties en confrontaties en het aantal moorden op sociale leiders en ex-FARC-strijders in 2021 daalde licht tegenover 2020, maar het totale aantal moorden nam toe. Ook de impact op de bevolking door de acties van de gewapende groeperingen nam toe. Dit is grotendeels te wijten aan de toename van het gebruik van confinement door de gewapende groeperingen en gedwongen ontheemding. Ook maakten de gewapende groeperingen meer gebruik van sociale controle om de lokale bevolking aan zich te binden en ook het aantal rekruteringen van minderjarigen nam tijdens de pandemie toe (CGVS, COI Focus, p. 42).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal risicoprofielen worden geïdentificeerd van personen die slachtoffer kunnen worden van geweld door onder meer paramilitaire of gewapende criminele groeperingen, zoals sociale leiders en mensenrechtenverdedigers, personen die betrokken zijn in het Nationale Programme voor de substitutie van illegale gewassen, journalisten, inheemse gemeenschappen, de Afrikaans-Colombiaanse bevolking, personen in beroep die vatbaar zijn voor afpersing, rechters, advocaten, getuigen en andere personen die betrokken zijn bij gerechtelijke procedures, vakbondsleiders en vakbondsleden, onderwijzers, voormalige leden van de FARC-EP, vrouwen met bepaalde profielen of in bepaalde omstandigheden, kinderen en personen die tot de LGBTQ+-gemeenschap behoren (EU AA, p. 101-126). Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de loutere vaststelling dat een verzoeker onder een dergelijk profiel zou kunnen vallen voldoende zou zijn om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk worden gemaakt in het individuele geval.

De Raad stelt in deze zaak vast dat verzoeker weliswaar stelt vervolging te vrezen door linkse aanhangers van president Petro te vrezen omdat hijzelf een rechtse ideologie aanhangt en als politieagent heeft gediend onder rechtse presidenten, maar dat hij dit op geen enkele wijze concretiseert. Verzoeker concretiseert zijn hierop gebaseerde vrees op geen enkele wijze. Verzoeker verwijst naar zijn eigen ervaringen tijdens de demonstraties die in Cali plaatsvonden in 2021. De aanleiding voor deze protesten was de fiscale hervorming die door de vorige rechtse president Duque werd voorgesteld, maar de protesten reikten verder en werden bijgewoond door een mix van studenten, arbeiders en leden van de inheemse gemeenschap (COI Focus, p. 9). Er zijn meldingen gemaakt van bedreigingen aan het adres van deelnemers aan deze betogingen en ook gewapende groeperingen blijken gebruik te hebben gemaakt van de onrust in deze periode in steden als Cali om onder meer lokale bewoners af te personen en over te gaan tot plunderingen. Mensenrechtengroeperingen hebben het optreden van de politie tijdens deze protesten beschreven als harde repressie met inbegrip van het gebruik van echte munitie. Verder blijkt dat de presidentsverkiezingen in mei en juni 2022 over het algemeen vreedzaam verlopen zijn, maar de aanloop naar de verkiezingen wel gepaard ging met een stijging van het geweld, vooral tegen politieke, sociale en gemeenschapsleiders (EUAA, p. 28-29; CGVS, COI Focus, p. 10). Er is ook melding gemaakt van moordcomplotten tegen presidentskandidaten, waaronder de latere winnaar Petro en sommige bronnen maken gewag van 163 slachtoffers van electoraal geweld (EUAA, p. 29). Verder kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat na de verkiezingen sprake is van een (politieke) hetze tegen aanhangers van rechtse politieke partijen of ideologieën die indruisen tegen de opvattingen van de huidige

linkse President Petro die met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gelijkgesteld. Het in Colombia nog steeds aanwezige geweld kadert voornamelijk in de diverse interne gewapende conflicten in het land tussen gewapende groeperingen en/of de overheid of is het gevolg van criminele activiteiten van deze groeperingen en lijkt niet zozeer verband te houden met politiek-ideologische tegenstellingen binnen de Colombiaanse maatschappij. In elk geval kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat elke persoon die het niet eens is met de linkse president Petro actueel in Colombia vervolging riskeert door de Colombiaanse autoriteiten dan wel de aanhangers/medestanders van deze president. Ook verzoeker maakt geen melding van specifieke problemen of bedreigingen die hij zou hebben gehad na de verkiezingsoverwinning van Petro en zijn vrees voor vervolging omwille van zijn rechtse ideologie en de vorige rechtse presidenten in geval van terugkeer is louter hypothetisch en wordt in elk geval niet geobjectiveerd. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Er dient immers te worden vastgesteld dat uw vrees in wezen louter hypothetisch is, en daarbij slechts gestoeld is op vage speculaties. In deze dient om te beginnen te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar hetgeen mogelijks kan gebeuren omwille van het werk dat u deed in het verleden en hetgeen u op heden vreest vanwege de huidige politieke situatie in Colombia zal dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. U geeft immers duidelijk te verstaan tijdens het persoonlijk onderhoud en tijdens jouw verklaringen bij de DVZ dat u nooit zwaarwichtige problemen gekend hebt. Zo bent u nooit aangevallen geweest en ook nooit bedreigd geweest nadat u met pensioen ging eind 2018. Het enige wat u hebt gehad waren erg veel discussies omwille van de rechtse ideologie die u aanhangt (CGVS, p. 7, 12; Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Hiermee toont u echter niet aan dat uw leven of fysieke integriteit in gevaar is. Bovendien blijkt nog eens uit uw verklaringen dat u nog meerdere jaren in Colombia hebt gewoond nadat uw job bij de politie erop zat en u met pensioen kon gaan (CGVS, p. 7-8). Dit zet nogmaals in de verf dat uw persoonlijke vrees ongegrond is. Er kan immers verwacht worden dat u wel nog ernstige problemen of bedreigingen gekend zou hebben indien uw vrees gegrond is, in casu quod non.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt.

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtstreekse bedreigingen tijdens de demonstraties van 2021 vanwege zijn status als voormalig politieagent, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet kan blijken uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaart integendeel dat hij tijdens de protesten in april, mei en juni gewoon moest binnenblijven en dat *“na die gebeurtenissen wist ik al dat Gustavo Petro tot president gekozen ging worden, dan ben ik documenten gaan regelen en ik zocht naar de mogelijkheid om te vertrekken”* (notities PO, p. 8, 13) en dat als hij in Cali *“iets over mijn overtuiging ga verkondigen dan gaat dat niet goed opgevat worden en de persoon kan dan gewoon een huurmoordenaar aanstellen om mij te vermoorden”* (notities PO, p. 11). Verder verklaart hij dat hij drie of vier keer bedreigd te zijn geweest omdat hij mensen naar de gevangenis bracht omwille van misdrijven, maar *“dat was een persoon die ikzelf tegengehouden had en dan ook naar de gevangenis bracht (...)”* (notities PO, p. 12). Nergens maakte verzoeker melding tijdens het persoonlijk onderhoud van persoonlijke bedreigingen die hij zou hebben ervaren tijdens de protesten in 2021 en uit het voorgaande blijkt dat de summiere en vage omschrijvingen van persoonlijke bedreigingen die hij zou hebben gekregen, plaatsvonden in het kader van zijn voormalig beroep als politieagent en dus lang voor de protesten in 2021 en op geen enkele wijze verband hielden met zijn eigen politieke overtuigingen. Dat verzoekers antwoord onder punt 51 met name *“Wanneer hebt u besloten dat u Colombia zou verlaten? Dat was vorig jaar, ik nam die beslissing in 2021 omwille van wat ik vertelde over de protesten en wat gebeurde in Cali. Ik wist natuurlijk al dat Gustavo Petro president zou worden”* niet goed begrepen werd toen hij zei dat hij nooit problemen had, maar dat hij door de demonstranten was bedreigd omdat hij niet met hen wilde deelnemen aan de demonstraties en als politieagent had gewerkt, is een gratuite bewering die geen steun vindt in zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook de loutere herhaling in het verzoekschrift van zijn verklaring dat een aantal van zijn collega's naar het buitenland zijn gevlucht of vermoord, kan niet tot een ander besluit leiden. Verzoeker concretiseert dit niet en brengt dit evenmin in verband met het gegeven dat hij er een rechtse ideologie op na zouden gehouden hebben, maar plaatst dit in de algemene context van de situatie van politie-agenten in Colombia in het algemeen, wat hierna verder wordt besproken.

Verzoeker beroept zich daarnaast ook op zijn algemeen profiel als voormalig politie-agent in Colombia en de risico's die dit met zich meebrengt om het slachtoffer te worden van wraakacties van misdadigers die hij in het verleden zou hebben ingerekend.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers weliswaar beweert dat hij drie of viermaal werd bedreigd door iemand die hij naar de gevangenis bracht, wat zich noodzakelijkerwijze heeft voorgedaan voor zijn pensioen in december 2018, maar dat uit zijn verdere verklaringen niet blijkt dat hij daadwerkelijk

problemen heeft gehad omwille van zijn activiteiten als politieman, zowel tijdens zijn carrière bij de politie als na zijn pensionering in december 2018. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij na nog tot september 2019 in Cali verbleef alvorens anderhalf jaar naar New York te trekken en dat hij na zijn terugkeer naar Cali in maart 2021 er nog meer dan een jaar woonde alvorens naar België te komen. Hieruit blijkt minstens, dat in zoverre hij daadwerkelijk drie of vier maal zou zijn bedreigd door personen die hij naar de gevangenis bracht, zij hem tot zijn definitieve vertrek uit Colombia ongemoeid hebben gelaten en zelfs niet hebben benaderd. Verzoeker brengt dan ook geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden besloten dat hij omwille van zijn voormalige activiteiten als politieagent werd geïdoleerd. Er is bijgevolg ook geen enkele concrete aanwijzing dat hij omwille van deze voormalige arrestaties zou worden geïdoleerd in geval van terugkeer naar Colombia.

Hetzelfde geldt voor verzoekers vrees voor vervolging of ernstige schade louter omwille van zijn profiel als gepensioneerd politieagent. Ook hier maakt verzoeker, niet aannemelijk dat hij louter omwille van dit profiel vervolging of ernstige schade riskeert in geval van terugkeer. Vooreerst kan opnieuw verwezen worden naar het gegeven dat verzoeker ook na zijn pensionering als politieagent in december 2018 nog geruime tijd in Cali verbleef zonder specifieke problemen. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik gewag maakt van enige stappen die hij zou gezet hebben om dergelijke bedreigingen aan zijn adres te melden aan de autoriteiten, noch waarom hij dit in zijn individuele omstandigheden als (voormalig) politieagent niet zou hebben kunnen doen. Bovendien kan uit de landeninformatie evenmin blijken dat voormalige politieagenten, louter omwille van hun professionele verleden en zonder dat zij tijdens hun carrière specifiek werden geïdoleerd, in geval van terugkeer naar Colombia vervolging riskeren. In Colombia komen moorden op politieagenten door leden van gewapende groeperingen voor en het jaar 2021 wordt beschouwd als het dodelijkste jaar voor personen in de veiligheidssector sinds het vredesproces van 2021. Gewapende groeperingen zoals AGC maken zich schuldig aan moorden op politieagenten, maar ook leden van het justitieel apparaat die betrokken zijn in acties tegen de georganiseerde misdaad (EUAA, p. 75-78). Het gaat dan vooral om personen die nog in functie zijn, wat ook bevestigd wordt door de door verzoeker geciteerde en van een vrije vertaling voorziene passages uit persberichten. Anderzijds is er ook sprake van collusie van gewapende groeperingen met personen binnen de politie of het justitieel apparaat (EUAA, *idem*).

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Wat de vaststelling betreft dat u vroeger een lid was van de Colombiaanse politie, iets wat niet betwist wordt door het CGVS, dient opgemerkt te worden dat nergens uit beschikbare informatie blijkt dat u omwille hiervan een bepaald risico zou lopen bij terugkeer (zie infra de link naar de COI-Focus betreffende de veiligheidssituatie in Colombia). Uzelf legt dergelijke informatie evenmin neer. U legt wel een USB-stick voor met video's en audioberichten maar hiermee toont u niet aan dat er sprake is van een algemene vervolging tegen voormalige leden van de Colombiaanse politie. Verder wordt uw naam ook niet vermeld in de audioberichten of de videobeelden (Administratief dossier – Groene map, stuk 8; CGVS, p. 4). Dat u tijdens de uitoefening van uw job enkele keren bedreigd geweest bent door criminelen die u naar de gevangenis bracht is niet erg onlogisch gelet op de aard van deze functie (CGVS, p. 12). Echter blijkt uit uw verklaringen dat dit slechts loze bedreigingen waren zonder verder gevolg. Indien u werkelijk omwille van deze bedreigingen een vrees koestert dan kan verwacht worden dat u de bescherming inroept van uw eigen autoriteiten, temeer u zelfs ook deel uitmaakte van deze instellingen.”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om deze pertinente motieven te weerleggen door louter te citeren uit van een vrije vertaling voorziene persberichten over moorden op (nog actieve) politieagenten in Colombia. Hiermee maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij in geval van terugkeer naar Colombia omwille van zijn vroeger beroep, dat hij al sinds december 2018 niet meer uitoefent, en waardoor hij verder geen concrete problemen heeft gekend, geïdoleerd zou worden. Verzoeker maakt geen deel meer uit van de Colombiaanse politie en maakt niet aannemelijk dat hij ernstige problemen riskeert louter omwille van zijn hoedanigheid als gepensioneerd politieagent. Verzoekers betoog dat hij als rechtse ex-politieman en gelet op de corruptie in Colombia geen bescherming zal kunnen krijgen van de Colombiaanse autoriteiten en algemene verwijzing naar het EUAA rapport kan niet anders doen besluiten. Zo uit het door verzoeker geciteerde EUAA rapport kan blijken dat de mechanismen van overheidsbescherming in Colombia verzwakt zijn en dat er ook bij het politieel en justitieel apparaat corruptie bestaat, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in door hem geschetste individuele omstandigheden niet aannemelijk maakt ernstig problemen te hebben gehad omwille van zijn professioneel verleden of zijn rechtse politieke opvattingen noch dat hij omwille hiervan ernstige problemen riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker laat verder volgende motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten ongemoeid: *“De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo is uw paspoort een indicatie van uw identiteit*

en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. Uw diploma's, certificaten van uw werk en de neergelegde foto's bevestigen het gegeven dat u actief was bij de politie in Colombia, iets wat ook niet betwist wordt door het CGVS. Een uittreksel uit het strafregister, uw ID-kaart en een kaart van het consulaat in de VS staan los van de door u ingeroepen vrees."

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over zijn land van herkomst en op basis van bovenstaande overwegingen stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn politiek rechtse ideologie of zijn professionele activiteiten in het verleden of zijn hoedanigheid als gepensioneerde politieagent aannemelijk maakt.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen analyse bevat van de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoekers loutere verwijzing naar zijn profiel als voormalig politieagent en een aantal passages in landenrapporten over de situatie in Cali niet kan volstaan om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Uit deze landeninformatie kan weliswaar blijken dat er een hoge graad van crimineel geweld heerst en dat deze stad een lange tijd heeft gefunctioneerd als doorvoerhaven voor de drugshandel en knooppunt van witwaspraktijken, maar ook dat in de tweede helft van 2022 een daling van het moordcijfer werd waargenomen (CGVS, COI Focus, p. 39). Uit de beschikbare landeninformatie kan weliswaar blijken dat hij in geval van terugkeer kan geconfronteerd worden met criminaliteit en crimineel geweld, maar niet dat elke persoon die naar Cali terugkeert geconfronteerd wordt met behandelingen die voldoende zwaarwichtig zijn om als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te worden gekwalificeerd. De loutere mogelijkheid om met criminaliteit geconfronteerd te worden volstaat niet om te besluiten dat er voor verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia*

verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidsstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad stelt vast dat verzoeker de analyse van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen en haar aanvullende nota met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet concreet betwist maar wel onder meer verwijst naar het reeds vermelde EU AA rapport van december 2022, dat niet in de analyse van de commissaris-generaal betrokken wordt en dat het meest recente rapport is inzake de veiligheidssituatie in Colombia waarover de Raad beschikt. In dit

rapport worden volgende departementen genoemd als belangrijkste departementen getroffen door gewapend conflict en moorden in 2021-2022: Antioquia, Arauca, Bolívar, Cauca, Córdoba, Chocó, Norte de Santander, Nariño, Valle de Cauca, alsook departementen met een lagere bevolkingsdichtheid zoals Caquetá, Putumayo, en Guaviare. Er wordt verder aangegeven dat het geweld door gewapende groeperingen in sommige delen van het land is toegenomen in 2022 volgens de VN en dat volgens International Crisis Group confrontaties tussen het leger en gewapende groeperingen niet langer de kern van het conflict in Colombia uitmaakt maar dat dit is verschoven naar de competitie tussen verschillende groeperingen om controle te krijgen over grondgebied en illegale economieën waarbij directe confrontaties met het leger worden vermeden. De situatie wordt door het ICRC omschreven als een *“conflict met lage intensiteit met een extreem hoge impact”*. Het rapport bevestigt verder dat geweld en moorden vaak geconcentreerd zijn in gebieden met een beperkte aanwezigheid van de staat in rurale gebieden die vroeger onder controle stonden van het FARC en dat in stedelijke gebieden weinig grote confrontaties zijn tussen grote gewapende groeperingen omwille van territoriale controle.

Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca, ongeveer 100 kilometer van Buenaventura, heeft lange tijd gediend als doorvoerpunt voor cocaïne, maar ook als knooppunt voor het witwassen van geld en drugshandel op straatniveau. De stad registreerde een stijging van 13 % in moorden in 2021. Maar de hoge ranking van Cali kan ook deels worden toegeschreven aan een reeks anti-regeringsprotesten en politieoptredens die plaatsvonden tussen mei en juni 2021. Verschillende criminele groepen maakten gebruik van de onrust. Dit blijkt ook uit het feit dat voor de eerste helft van 2022 opnieuw een daling van het aantal moorden kon worden opgetekend. De stad kende de eerste helft van het jaar een daling van het aantal moorden van 23,5 %. Volgens cijfers van het Cali Security Observatory was er een daling van 152 moorden, namelijk van 646 in de eerste helft van 2021 naar 494 moorden in de eerste helft van 2022 (CGVS, COI Focus, p. 39). Cali is één van de vijf steden waar het hoogste aantal huurmoorden werd gedocumenteerd (EUAA, p. 87).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in verzoekers regio van herkomst, met name de stad Cali in het departement Valle de Cauca, sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De situatie in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict in het departement Valle de Cauca maar het geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard en is veeleer een gevolg van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET